

Функції державного управління втілюються у конкретних діях органів управління і носять стадійний характер. Такі функції як прогнозування, планування, організування, регулювання, координація, облік і контролювання повною мірою відображають призначення та мету державного управління, а також дають можливість розглянути процес впливу на суспільні відносини як цілісний та взаємопов'язаний процес.

Бібліографія:

1. Державне управління: [Навч. посіб.] / А. Ф. Мельник, О. Ю. Оболенський, А. Ю. Васіна, Л. Ю. Гордієнко; За ред. А. Ф. Мельник. – К.: Знання-Прес, 2003. – 343 с

2. Кравцова Т. М. Дослідження видів функцій державного управління та їх значення у процесі державно-управлінської діяльності [Електронний ресурс] / Т. М. Кравцова, Г. В. Калініченко // Форум права. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/FP_index.htm_2011_1_84.

Маріанна ПАЛЦАН

слухачка магістратури за спеціальністю
«Публічне управління та адміністрування»

(науковий керівник – д.е.н., проф., професор, професор кафедри менеджменту та публічного управління Желюк Т.Л.)

ІНВЕСТИЦІЇ ТА ІННОВАЦІЇ ЯК ОПОРА РОЗВИТКУ РЕГІОНУ

Інвестиційна привабливість регіону є чинником його стабільного соціально-економічного розвитку і країни в цілому. У сучасному динамічному суспільстві розбудова інноваційної моделі розвитку національної економіки України в розрізі регіонів і галузей є стратегічно важливим завданням, від вирішення якого залежить не тільки стан економіки, але й підвищення рівня добробуту населення. Територіальний розподіл природних, економічних та соціальних умов зумовив значні територіальні відмінності у структурі, механізмах й активності інвестиційної діяльності в регіонах України. Активізація інвестиційно-інноваційного процесу є одним із надійніших механізмів соціально-економічних перетворень [2, С. 190].

Беззаперечним є той факт, що спроможність до інноваційного розвитку (будь-якої сфери чи виду діяльності) визначає інноваційний потенціал. Він віддзеркалює спроможність регіону до інноваційного розвитку з використанням усіх необхідних для цього ресурсів, що є у його розпорядженні.

Інвестиційна та інноваційна активність залежить від великої кількості прямих та непрямих факторів, найбільш важливі з яких – економічні. Інвестиційний клімат регіону визначається його інвестиційним потенціалом та інвестиційними ризиками. Інвестиційний потенціал залежить від наявності та різноманітності сфер та об'єктів інвестування, а також від того, в якому економічному стані вони знаходяться. Ступінь інвестиційного ризику визначається політичною, соціальною, екологічною та ін. ситуацією в регіоні. Для іноземного інвестора дуже важливою складовою інвестиційного ризику є законодавство, оскільки воно регулює можливості інвестування в ту чи іншу сферу. Нинішня правова система України охоплює більше ста законодавчих та інших нормативно-правових актів, що регулюють інвестиційну діяльність. Норми Митного кодексу України передбачають звільнення іноземних інвесторів від сплати ввізного мита товарів, які ввозяться ними, як внесок до статутного капіталу підприємства з іноземними інвестиціями [1, стаття 287]. Закон України “Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо захисту прав інвесторів”, який набрав чинності 1 травня 2016 року, спрямований на дерегуляцію господарської діяльності та можливості міноритарного акціонера захищати ширше коло власних інтересів. З 25 червня 2016 року в Україні скасовано обов'язковість державної реєстрації іноземних інвестицій в обласних державних адміністраціях, декларування їх внесення здійснюється за заявницьким принципом.

Загалом, у державі створене надійне правове поле для іноземного інвестування, як в Україну, так і в область зокрема. Чинне законодавство визначає гарантії для інвесторів, до них застосовується національний режим інвестиційної діяльності (однакові умови, як і для вітчизняних інвесторів). Іноземні інвестиції не підлягають націоналізації, інвестору гарантується їх повернення без сплати мита, а також доходів від інвестицій, безперешкодний і негайний переказ за кордон прибутків, одержаних на законних підставах унаслідок здійснення іноземних інвестицій.

Важливе значення у залученні капіталу в регіони відіграє надання потенційним інвесторам інформації про: потреби регіону в товарах та послугах; ймовірні проекти на даній території; підприємства регіону, які бажають мати іноземного інвестора; потенційні можливості інвестування в регіоні. Як свідчить практика міжнародного ринку інвестиційних капіталів, одним із додаткових шляхів залучення іноземних інвестицій є постійні співпраця та діалог місцевих органів влади з іноземними інвесторами, які вже здійснюють діяльність на визначеній території. Під

час організації таких зустрічей іноземним інвесторам пропонується активізувати співпрацю, долучаючись до реалізації нових інвестиційних ініціатив в області, поєднувати механізм імпорту ними рухомого і нерухомого майна з одночасним оформленням його, як прямої інвестиції з-за кордону тощо.

Інноваційна активність проявляється через цілеспрямовану діяльність по створенню, освоєнню у виробництві і просуванні на ринок продуктових, технологічних і організаційно-управлінських нововведень. Процесний підхід до визначення інноваційної активності дозволяє виділити його основні елементи: нововведення; інноваційну діяльність; державну інноваційну політику; інноваційний потенціал; інноваційну сферу; інноваційну інфраструктуру та інноваційні програми. Інноваційний процес неможливий без інвестиційної діяльності, котра містить: маркетингові дослідження; вкладення засобів з метою збереження і збільшення капіталу; проектування, будівництво, запуск або придбання готового об'єкта, одержання прибутку.

Тернопільська область володіє досить потужним, однак нереалізованим інвестиційним потенціалом, розвиток якого стримується, в основному, військово-політичним конфліктом на сході України. Основними чинниками, що позитивно впливають на збільшення іноземних інвестицій в економіку області, є: 1) за регіональним аспектом: внутрішня політична та економічна стабільність; активні темпи здійснення, позитивний характер і ефективність реформ; прозорість дій та відкритість до діалогу місцевої влади з потенційними партнерами з-за кордону; 2) за загальнодержавним аспектом: стабільність законодавства у сфері іноземної інвестиційної діяльності та його зміни лише у напрямку спрощення адміністративних процедур; дієвість законодавчо закріплених пільг для іноземних інвесторів; гарантії захищеності і недоторканості приватної власності та вкладень зарубіжних інвесторів. Усе це сприяє покращенню інвестиційного клімату в області та створює відповідні умови малому і середньому бізнесу для залучення додаткового капіталу з-за кордону, а іноземним інвесторам – спільній реалізації проектів, утворенню підприємств зі 100%-м власним капіталом.

Актуальними залишаються питання: провадження ефективної системи супроводу іноземних інвесторів, які розглядають можливість інвестування у реалізацію проектів в області; формування та підтримка сталого позитивного іміджу області на міжнародній арені, як територіальної одиниці України з інвестиційно-привабливою економікою, відкритої та перспективної для іноземного інвестування; подальше

удосконалення правової та організаційної бази для підвищення дієздатності механізмів забезпечення сприятливого бізнес-середовища в регіоні і в Україні в цілому.

Бібліографія:

1. Митний Кодекс України. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: zakon.rada.gov.ua/laws/show/4495-17

2. Цадо Г.В. Оцінка інвестування в інновації за регіонами: проблеми та шляхи активізації/ Г.В. Цадо// Вісник Хмельницького національного університету. [Електронний ресурс]. – 2011. -№2. –Т.2. – С. 190-194. – Режим доступу:http://www.nbuuv.gov.ua/portal/Soc_Gum/Vchnu_econ/2011.

Віталій ПАНЬКЕВИЧ

слухач магістратури за спеціальністю
«Публічне управління та адміністрування»
(науковий керівник – к.е.н., доцент, доцент кафедри
менеджменту та публічного управління Буяк А.Є.)

ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВІ ОСНОВИ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ У СФЕРІ ЗАХИСТУ ПРАВ СПОЖИВАЧІВ

Питання захисту прав споживачів у всіх високорозвинених країнах посідає чільне місце серед завдань органів влади. На сьогодні проблема захисту прав громадянина у сфері споживання є надзвичайно актуальною в Україні, адже розвиток України як європейської держави потребує застосування європейських стандартів якості продукції та створення передумов для реалізації права кожного громадянина на достойний рівень отриманих послуг та спожитої продукції.

Актуальність питання захисту прав споживачів підтверджується і тим, що нормативно-правовий механізм державного управління є одним із найважливіших у цій сфері. Це пов'язано передусім із тим, що саме за допомогою цього механізму встановлюються основні детермінанти взаємодії усіх учасників, чітко визначаються та формуються їх права й обов'язки, межі компетенції, місце в ієрархічній системі управління тощо. Слід також зазначити, що правові відносини у сфері розподілу та споживання охоплюють велику кількість учасників, які належать до різних груп (як суб'єктів, так і об'єктів державного управління). Гармонізація цих відносин, а іноді й просто функціонування, потребують чітких правових методів та інструментів [3].

У числі авторів, які активно працювали в цьому напрямі, слід